

ΠΡΩΤΕΣ ΛΙΩΝΟΥΝ ΟΙ ΛΕΞΕΙΣ

Τώρα στ' αλήθεια δεν θυμάσαι

Τι θα πει πλατεία

Τι καφές.

Την κλειδαριά με το κλειδί

Στις τρεις τη νύχτα.

Νύχτα τι θα πει.

Ποτέ δεν ήτανε γλυκές

Όμως σαν ζάχαρη

σε μια γουλιά νερό

Λιώσαν οι λέξεις.

Και ούτε τρία δευτερόλεπτα

Δεν χρειάστηκαν.

Πού τρία χρόνια

LE PAROLE SI SCIOLGONO PER PRIME

Ora davvero non ti ricordi

Cosa vuol dire piazza

Cosa caffè.

La serratura con la chiave

Alle tre del mattino.

Notte cosa vuol dire

Non sono mai stati dolci

Ma come lo zucchero

in un sorso d'acqua

Si sciolsero le parole.

E non ci sono voluti

Nemmeno tre secondi

Figuriamoci tre anni

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Οι πεθαμένοι μιλούν
Μια παράξενη γλώσσα
Γεμάτη φωνήεντα
Και λυγμούς εξοδίους.

Σαν να ξυπνούν αλαφιασμένοι

Απ' το μέλλον
Και ν' ανεβαίνουν
Τρέχοντας
Την κλίμακα
Του
Ντό
Πάνω στα πλήκτρα
Των ακόρεστων
Δοντιών τους.

LA LINGUA DEI MORTI

I morti parlano

Una lingua strana

Piena di vocali

E singhiozzi funebri.

Come se si svegliassero spauriti

Dal futuro

E salissero

Di corsa

La scala

Del

Do

Sui tasti dei loro

Denti insaziabili.